

Meredith Appleyard

Ordinace v divočině

AL
press

edice
KLOKAN

Meredith Appleyard

Ordinace v divočině

edice

Copyright © Meredith Applear, 2017
Translation © Pavel Dufek, 2018
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu No Job for a Girl, vydaného
nakladatelstvím Penguin Random House Australia Pty
Ltd v roce 2017,
přeložil Pavel Dufek
Redakční úprava Lukáš Foldyna
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2018
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7543-812-6

*„Nikdo z nás nemůže vědět, čeho je schopen,
dokud neprojde těžkou životní zkouškou.“*

Elizabeth Blackwellová

1. kapitola

Kdyby existovala nějaká jiná možnost, Lea by jí určitě využila. Uvítala by ji s otevřenou náručí. Jenomže žádná nebyla. Olizovala si rty, aby si je co nejvíc navlhčila a mohla polknout, a otírala si zpcené dlaně o nohavice džínů.

Další poryv ostrého větru, a malé dvoumotorové letadélko div nespadlo z oblohy jako kámen. Lea měla žaludek rázem až v krku. Pevně sevřela loketní opěrky, až jí záprstní klouby zbělely. Mezi lopatkami ji svědil studený pot. Krčít se v hliníkové skořápce, kterou cloumá víchr v nadmořské výšce tisíců metrů, v tu ránu vyskočilo na špici jejího žebříčku nejméně oblíbených kratochvil.

Odvážila se pohlédnout stranou. Muž zabořený do sedadla přes úzkou uličku ani na okamžik neodlepil oči od časopisu Guns & Ammo, specializovaného na palné zbraně a střelivo, který měl rozevřený na klíně. Rozhlédla se po malé palubě. Zbylí čtyři cestující se zdáli stejně neteční jako on. A pilot se smál a klábosil s pasažérem na sousedním sedadle.

Vlhko, které před momentem postrádala, jí zaplavilo ústa.

Letoun Piper Chieftain se totiž otřásal jako loďka, se kterou si pohazují vlny na rozbouřeném moři. Ještě chvíli, a pochlubí se ostatním, co zhltna k snídani. Mysleli to odborníci vážně, když tvrdili, že vzduchová turbulence není nebezpečná?

Sáhla do kapsy u sedadla, ale nic v ní nenahmatala. No na zdar! S pytlíky na zvratky si nikdo nelámal hlavu. Chvatně

prohrabala své příruční zavazadlo, ale ani tam neuspěla. Neměla s sebou nic než plátěnou tašku.

Oči jí slzely. Znovu si olízla rty a polkla nasucho. Opěrek se držela tak křečovitě, až jí z toho rozbolely prsty. V duchu smolila pohřební řeč. Za všech okolností se snažila dělat něco užitečného. Nebála se stát si za tím, v co věřila... Turbulence při cestování v malém letadle ji vyděsila k smrti.

Ozval se pilotův hlas a laciné reproduktory přitom prskaly. „Lidi, omlouvám se za to kodrcání. Už by to nemělo trvat dlouho. Zůstaňte připoutaní. Uvidím, co se s tím dá dělat.“

Letadélko sebou neklidně házelo dál. Lea zavřela oči a pevně tlačila víčka k sobě. V duchu si přeříkávala pokyny, jak si má počínat v případě nehody, a pro jistotu se choulila do klubíčka. Po chvíli, která jí připadala jako věčnost, se změnila výška tónu motorů a let se zklidnil. S velkou námahou povolila křečovitý stisk opěrek a propínala si prsty.

Předsevzala si, že si na to bude muset zvyknout. Příští měsíce ji totiž čekalo právě takovéhle cestování do práce a z práce. Pozvracet se do klína nebo v horším případě na chlápka na vedlejším sedadle by nebyl nejlepší nástup do zaměstnání, kde měla beztak dost choulostivé postavení.

Přiměla se vykouknout z plexisklového okénka. Snažila se soustředit na vyschlá řečiště klikatící se pouští hluboko dole, místo aby si bůhví pokolikáté opakovala poslední rozhovor s Cameronem Crawleym, vedoucím oddělení bezpečnosti práce a pracovního prostředí.

Zaměřila se na oslnivě jasné solné pánve a přerušovaná pásma červeného písku. Přesto se v myšlenkách vracela k onomu rozhovoru... K muži oděnému do uhlazeného obleku a jen chabě zastírajícímu nesnášenlivost vůči ženám. Tento postoj byl v rozporu s jeho věkem a postavením ve firmě. Cameron Crawley vypadal na méně než na Leinych

třicet osm let. Na podobný předsudek sice narazila již dřív, obvykle se s ním však setkávala u starších dělníků.

Obzor se ztrácel v nekonečnu. Zaháněla bolest, která jí svírala krk. Při tom pohovoru dal své stanovisko jasně najevo. Ani ne tak tím, co řekl, jako spíš tím, co nevyslovil. Daleko raději by její místo svěřil někomu – komukoli – s mužskými pohlavními hormony. Pořád dokola zdůrazňoval, jak jsou podmínky na odlehlých staveništích drsné i pro muže. Skrytě tím vyjadřoval pochybnost, že tam vydrží bez úhony ona. Málokteré ženě se to podařilo. A ty, které to dokázaly, byly stejně tvrdé jako jejich mužské protějšky.

Takový parchant! Slizoun Crawley. Letmo se ušklíbla.

Jenomže kromě ní nebyl nikdo k mání. Alespoň ne v tak krátké lhůtě. To byl pravý důvod, proč jí to místo nabídlí, a ona to věděla. Teoreticky nemohl nikdo popírat, že Lea Jacksonová má dostatečnou kvalifikaci, schopnosti a předpoklady. Jenom jí trochu scházela praxe. Ale ať si všichni klidně myslí, že to není práce pro ženskou. Ona v hloubi duše cítila, že na to má a že nikoho nezklame, hlavně ne sebe. Jenom potřebovala čas, aby to mohla dokázat. Ať s tříměsíční zkušební dobou od Camerona Crawleyho, nebo bez ní.

Lokla si vody z láhve, kterou jí předtím pilot podal, a tím si zvlhčila ústa a rty. Po tom všem, oč v minulosti přišla a co obětovala, si umínila, že tuhle práci ztratit nesmí. Jestliže jejím osudem nebyl partnerský vztah a rodina, ukáže jim, že žena zvládne funkce koordinátora bezpečnosti a ochrany zdraví při práci a zdravotníka na stavbě ve vnitrozemí úplně stejně jako muž. A možná ještě lépe. Zašroubovala víčko na hrdle láhve s vodou a zastrčila ji do pestrobarevné plátěné tašky u nohou.

Za půl hodiny začalo letadlo postupně sestupovat. Lea přitiskla nos k okénku a očima pátrala po krajině. Náhle zpozorovala nově postavené stožáry pro vedení vysokého

napětí, rozmístěné po poušti jako indiánské hlídky. Na červeném písku a playách se vypínaly majestátně jako rozpažené postavy a čekaly, až na ně lidé navěsí lana tlustá jako její zápěstí, jimiž potom bude proudit elektřina do nového dolu v Nickel Bluffu. Mhouřila oči směrem k obzoru a doufala, že zahlédne blok rozebíratelných budov, který se záhy stane na tři týdny v měsíci jejím domovem. Neviděla však nic než nekonečný rezavě červený prach posetý balvanů a tu a tam křoviny, kde převládala lebeda.

Jakmile letoun konečně dosedl na pevnou zem, Lea si zhluboka oddechla úlevou. Před přistáním koukala z okna, zrovna když přelétali nad staveništem pro důlní činnost Nickel Bluff. Měla na něj krásný výhled. Na směsici mobilních a polotrvalých budov a robustní zařízení stavenišť. Letiště sestávalo z jedné boudy a nezpevněného vzletového a přistávacího pásu.

Hned jak pasažéři vystoupili, pilot jim vyložil zavazadla a oni se ploužili přes odbavovací plochu k velmi strohému terminálu. Lea přidala do kroku a nespouštěla z očí vysokého urostlého muže před sebou. Zaslechla, jak pilot říká: „Alexi, rád vás zase vidím. Chtěl jsem vám říct, abyste se tolik nepřepínal.“ Uhodla, že jde o člověka, kterého měla vyhledat: Alexe McKinleyho, stavební dozor a svého přímého nadřízeného.

Do terminálu dorazili současně. „Já jsem Lea Jacksonová, vaše nová zdravotnice a koordinátorka bezpečnosti a ochrany zdraví při práci,“ představila se a sebestiše se usmála.

Nereagoval na to, že mu podává ruku. Díval se na ni chladným a modrým očima. „Kde je Steve Simons?“

V tu ránu jí úsměv zmrzl na rtech. „Oni vám to neřekli? Jeho žena vážně onemocněla, tak odjel domů. Jsem tu místo něj.“

Prohlížel si ji od hlavy k patě, pak kývl hlavou a prohodil: „To se ještě uvidí!“ Nato se vzdálil.

Lea přestala zírat s otevřenou pusou a rychle se rozhlédla, aby zjistila, zda jejich stručnou konverzaci někdo slyšel. Trochu ji uklidnilo, že ne. Zvedla kufr a pospíchala za ním směrem k ohraničené ploše používané jako letištní parkoviště. McKinley již seděl v zaprášené Toyotě Land Cruiser a netrpklivě bubnoval prsty na volant. Dva muži spěšně nakládali zavazadla do úložného prostoru vozu. Letmo se usmáli, mrkli na řidiče a pomohli jí zvednout kufr přes hranu.

„Díky,“ ocenila jejich snahu. S nepříjemným pocitem pozorovala, jak oba galantní muži nasedají na zadní sedadlo, aby mohla sedět vpředu, vedle McKinleyho. Ten nehnul ani brvou.

Vyrazili z Nickel Bluffu a kodrcali se po kamenité cestě, sotva širší než jeden jízdní pruh. Hlavou se jí honily nesčetné otázky, ale raději držela jazyk za zuby. Oba muži na zadním sedadle si povídali spolu a ten za volantem ji ignoroval, jako kdyby byla vzduch. Úkosem ho sledovala, aniž pootočila hlavu. Hladce oholené čelisti měl pevně stisknuté a pozorně se soustředil na cestu před sebou.

Sprosták jeden! Ta myšlenka jí náhle proběhla hlavou a ona ji hned stejně rychle zapudila. Nebylo cesty zpět. Nějak to musela zvládnout. Závisela na tom její budoucnost. A copak se dosud již nepoučila, že první dojem často klame?

Měl široká ramena a džíny ani khaki košile na něm nevisely. Přitom je nevyplňovalo sádlo, ale svaly. Hnědé vlasy měl vyšisované sluncem, rovné jako hřebíky a sčesané dozadu z opáleného širokého čela. Jeho oči si zapamatovala: průzračně modré jako jasná zimní obloha – a zrovna tak ledové. Ústa měl pevná a nesmlouvavá.

Kdyby se někdy usmál, zřejmě by působil docela hezky – alespoň na muže ošlehaného drsnými vnitrozemskými pod-

mínkami. Nebylo snadné určit jeho věk, ale hádala mu kolem čtyřicítky; možná o něco víc, avšak ne o moc víc, než bylo jí samé. Vzápětí pozornost obrátila k vyprahlé krajině a snažila se nemyslet na nervózní svírání žaludku. Tahle práce byla výborná příležitost jak po stránce odborné, tak finanční. Nemohla si ji dovolit zahodit. I kdyby to znamenalo, že bude muset snášet nabručeného, nespolečenského šéfa a nechat si od něj líbit ponižování.

Minuli dopravní značku s písmenem A. Alex sáhl po vysílačce a zapnul ji. Ozvalo se zapraskání.

„Lehké vozidlo vjíždí do pásma A, míří směrem na jih,“ ohlásil se úsečně a položil vysílačku zpátky na místo.

Lea z toho usoudila, že každý úsek úzké silnice nese označení písmenem abecedy. Řidiči všech vozidel měli za povinnost se identifikovat a udat směr jízdy, kdykoli přejížděli do dalšího úseku.

„Jak dlouho to trvá do tábora?“ vyhrkla, dřív než se stačila zarazit.

Silné prsty stiskly volant. „Padesát minut.“

„Aha.“ Padesát minut zarytého mlčení. Hurá!

Zadávala se znovu na krajinu. Nechala se unášet ohromnou rozlehlostí jakoby měsíční scenérie. Hrála všemožnými barvami, počínaje cihlově červenými odstíny písečných přesypanů přes oranžově žluté a okrové zbarvení balvanů až po stříbřitá křoviska lebedy a zelenkavě šedé akácie. A tomu všemu vévodila nekonečná jasně modrá obloha nad pouští.

Dala se do počítání stožárů vysokého napětí, které míjeli. Podle jejího odhadu mezi nimi byl odstup přibližně pět set metrů. Jakmile napočítala do dvaceti devíti, vůz zpomalil a zastavil u zavřené brány. Nevěřila vlastním očím. Ocitli se v pustině, kde lišky dávají dobrou noc, a zničehonic se tu vyskytují ploty a brány!

McKinley se k ní obrátil. I když mu přes tmavá skla slunečních brýlí neviděla do očí, došlo jí, co po ní chce.

„Já ji otevřu a vy si vezmete na starost příští,“ nabídl se spolecestující sedící za ní a vyskočil z auta, zatímco ona zápolila s bezpečnostním pásem.

Když za nimi bránu zavřel a nastoupil zpátky, otočila se a usmála se na něj. „Díky!“

„Nebojte se, odsud do tábora je jich ještě spousta. Jestli chcete, můžem spolu dělat vrátného na střídačku.“

Zatvářila se vyplašeně a on se zasmál. „Každý řidič tady potřebuje vrátného – někoho, kdo mu bude otvírat a zavírat brány. Ty jsou po celé trase. Ani nevím přesně, kolik jich je mezi Nickel Bluffem a prvním táborem. Nikdy jsem je nepočítal.“

„Je jich pět.“

Všichni tři natočili hlavu k řidiči. „Na tomhle úseku je pět bran a za žádných okolností nesmíte žádnou z nich nikdy nechat otevřenou,“ dodal.

Lea si tuto odměřenou poznámku vyložila jako nařízení adresované především jí. „Rozumím,“ odpověděla. „První pravidlo buše: vždycky zavřít bránu.“

„Pochopila jste to rychle,“ rýpl si její spoluvrátný a prostrčil ruku mezerou mezi sedadly. „Už jsme se měli představit dřív, ale trochu jsme měli honičku s odjezdem. Já jsem Jason Roberts. A tohle je Tyler Graham.“

Lea mu podala ruku a pak ji natáhla škvírou k Tylerově. „Lea Jacksonová. Ráda vás oba poznávám.“

„Vy jste tu za Stevea? Slyšel jsem, že má nemocnou manželku a už se nevrátí.“

„Ano, to je pravda,“ potvrdila.

McKinley se zatvářil znechuceně.

„Takže, Leo, vy jste tady u nás poprvé?“ Kdyby se Jason dokázal protlačit skulinou mezi sedadly ještě dál, už by jí seděl na klíně.

Potlačila úsměv. „Jo, tady poprvé, ale v buši jsem už pracovala. A co vy?“

„No, my na téhle štaci makáme od samého začátku. Ze všeho nejdřív jsme stavěli tábor a silnice. Teď jsem měl týden volna.“

„V letadle jsem si vás nevšimla.“

„My jsme přiletěli včera odpoledne. Měli jsme něco na práci v Bluffu.“

Na všechno, co Jason říkal, Tyler kýval hlavou. Ze samých rozpaků mu na baculatých tvářích naskákaly růžové skvrny. Lea odhadovala jeho věk a pochybovala, zda se již holí. Divila se, že se tak brzy postavil na vlastní nohy a pracuje na odlehlé stavbě. Oba na sobě měli džíny a reflexní košili.

„Jaké funkce tu zastáváte?“

„Já jsem inženýr a tady Tyler je zeměměřič u jedné stavební firmy.“

Tyler opět přikývl a tváře mu zčervenaly.

„A odkud jste?“ zajímala se Lea.

„Já pocházím z Loxtonu v Riverlandu. Šel jsem na vejšku do Adelaide a v podniku jsem začal pracovat před pár lety.“

Obrátila pozornost k Tylerovi. „Port Au-gus-ta,“ vykoktal. „Také jsem studoval v Adelaide, stejně jako Jase.“

„Port Augusta!“ Lea si povolila bezpečnostní pás, aby se mohla natočit víc a dívat se jim do obličeje. „Před lety jsem tam pracovala ve špitále. Nechala jsem se najmout jako zdravotní sestra přes agenturu. Byly to báječné časy. Měla jsem to blízko do Flindersova pohoří... Většinu volného času jsem trávil kempováním a pěšími túrami do přírody.“

„Fakt?“ Tylerovi se rozzářily oči a všichni tři se pak nenuceně bavili o rozdílech mezi životem na venkově a ve městě.

Když přijeli k další bráně, Lea si odepnula bezpečnostní pás a otevřela dveře, ještě než vůz zastavil. Dala pozor, aby v humpoláckých botách s ocelovou špičkou nezakopla o práh, a vyskočila z auta, aniž se podívala na muže vedle sebe.

Na mihotavém obzoru zahlédla nějaké obrysy a na sedadle se předklonila, aby viděla lépe. Jestli počítala dobře, zbývala už jen jedna brána. A tečky v dálce by měly představovat tábor. V nastávajícím období její nový domov i pracoviště. S výjimkou šesti dnů z každých dvaceti osmi, kdy měla v plánu trávit volno doma v Adelaide. Vzrušeně se chvěla očekáváním.

Začínaly se rýsovat budovy tábora. Lea se natahovala ještě víc dopředu, až měla bezpečnostní pás napnutý. Přála si a modlila se, aby jí vydržela sebedůvěra podložená dvěma krátkodobými pracovními poměry v oblasti bezpečnosti a ochrany zdraví při práci, které měla za sebou v Adelaide, a osmiměsíčním působením ve funkci koordinátorky BOZP na stavbě větrné farmy, což byl projekt stejného podniku. A doufala, že ji tyto zkušenosti dostatečně připravily na to, co ji čeká.

Tento projekt výstavby ve vzdálené oblasti vyžadoval koordinátora BOZP a zdravotníka. Málokdo měl obě kvalifikace. Jedním takovým byl Steve Simons a dalším právě Lea. O její způsobilosti coby diplomované zdravotní sestry s praxí na pohotovosti nemohlo být pochyb. Vlastně to byl klíčový faktor při výběru. Díky němu začala firma o jejím přeložení vůbec uvažovat. A málokdo z nových kolegů toužil po tom, pracovat na konci světa, sedm set kilometrů od nejbližšího hlavního města.

Plat měla dostávat pohádkový. V té pustině nebylo zaž utrácet, navíc mohla šesti dnů v měsíci využívat k tomu, aby se nechala najímat agenturou na práci zdravotní sestry v nemocnici. Kdyby šlo všechno podle plánu, dokázala by značně snížit hypoteční dluh.

Za několik minut vůz zpomalil a zahrnul na plochu označenou *Parkoviště*. Nápis byl ručně namalovaný na kusu plechu a ten připevněný drátem ke sloupku. Auto zaskřípalo a zastavilo před kdysi bílou mobilní buňkou. Leu hned na-

padlo, že vypadá trochu jako abnormálně velký dopravní kontejner s okny.

Na dveřích byl nápis *Kancelář*. Střechu zdobila soustava parabol a jiných antén. Za kanceláří stály řady totožných ubytovacích bloků a takzvaná občanská vybavenost – všechno rovněž přemístitelné. Lea otevřela dveře automobilu a vystoupila. Protáhla se a ve svěžím vánku jí hned slzely oči. Zimní slunce hřálo, zato vítr štiplavě studil; byl to takový ten vlezlý vítr, co se neprožene kolem vás, ale zaleze vám pod nehty.

Z dálky slyšela slabé rachocení: táborový generátor. Jason s Tylerem vystoupili. McKinley si zvedl sluneční brýle na čelo, zabouchl dveře na straně řidiče a přecházel z parkoviště ke kanceláři.

„Moc se tady neuhnízdujte,“ houkl přes rameno. Lei překvapením spadla brada. Vzápětí za ním zaklaply dveře.

Jason se na ni podíval a zvedl obočí. „Proč myslíte, že se tak chová?“

„Nemám nejmenší ponětí,“ odpověděla. Pomalu se jí zmocňovala úzkost.

Tyler otevřel zadní dveře vozu a začal vyndávat zavazadla. Když došlo na její, zeptal se: „Co mám udělat s těmi vašimi?“

Zhluboka se nadechla, z podlahy před sedadlem pro spolujezdce popadla plátěnou tašku, přibouchla dveře a obešla auto k zavazadlovému prostoru.

„Vezmu si to. Díky, Tyler.“ Strojeně se na něj usmála. Společně vytáhli její kufr ven.

Vtom k nim přistoupil Jason a postavil se vedle Tylera. „Nechcete s něčím pomoci?“

Zavrtěla hlavou, přehodila si tašku přes rameno, vytáhla výsuvnou rukojeť kufru a přemýšlela, jak by jí asi tak mohli pomoci s jejím zatvrdělým šéfem.

„Díky, ale to se nějak vyřeší. Zřejmě došlo k nějakému nedorozumění.“ Slova se jí zadržela v krku. Vzteky by bre-

čela. Přeci to všechno neabsolvovala proto, aby ji tady ponižoval nerudný nadřízený, který je netýkavý a popudlivý. Zamumlala nějakou nadávku, povytáhla si plátěnou tašku, uchopila držadlo kufříku a vlekla se s ním přes kamenité parkoviště ke kanceláři.

2. kapitola

Než se Alex McKinley dočkal, až stavbyvedoucí Paul Prentice zvedne telefon, přihlásil se do systému v počítači. Ani si nesedl, a začal procházet nejméně dvě stovky e-mailových zpráv ve schránce. Hledal mezi nimi ty, které nesnesou odkladu. V tomto oboru byla týdenní absence na staveništi dlouhá doba. Inženýr, kterého mu přidělili, aby mu pomáhal zvládat tak velkou zátěž, již léta nepracoval v terénu. A dnes mu vypršela polovina lhůty.

„Paule,“ spustil, sotva se jeho šéf konečně ohlásil. „Cos to proved s mým koordinátorem BOZP? Jen co na pár dnů zmizím...“

„Poslouchej. Mandy Simonsově lékaři zjistili pokročilou fázi rakoviny prsu. Nevypadá to s ní dobře – seběhlo se to hrozně rychle. Steve se rozhod s prací seknout. V podniku je už dvanáct let. Aby moh být u manželky, a přitom nemusel dát výpověď, stáhli jsme ho z terénu a prozatím bude pracovat na půl úvazku v našem sídle, takže bude mít víc času se jí věnovat. Tečka.“

„Chudák. No, to mu teda nezávidím.“ Alex zavřel oči a masíroval si bulku, která se mu tvořila na zátylku. „Ale ženskou! Paule, vždyť jsi mi za něj poslal ženskou!“

„No a? Podle všech dostupných informací se Lea Jacksonová na to místo hodí bezvadně. Z personálního oddělení ti určitě poslali její životopis. Tak si ho přečti.“

Alex si rukou prohrábl vlasy a sluneční brýle mu okamžitě spadly na zem. Zvedl je a zasunul si je do kapsy u ko-

šile. „Paule, ty víš, že proti ženským nic nemám. To není věc diskriminace. Ale sem prostě nepatří.“

„Vždyť tam u vás pracují i jiné ženy.“

„Jo, ale žádná z nich nevypadá jako ona. Kuchařce je přes padesát a je tlustá jako almara. Ani ti nebudu popisovat, jak vypadá uklízečka. A dodavatelova sekretářka, no, budiž, Dee se svou vizáží dělá maximum, co se dá.“

„Alexi, opatrně!“

„Paule, sám víš nejlíp, jak to tady chodí. Nemám zapotřebí víc problémů, než už beztak mám.“

„Však ona si Lea poradí. V tom se na mě můžeš spolehnout.“

Alex se zamračil a zatahal za spodní ret. „Jak si tím můžeš být tak jistý? Zní to, jako bys toho o ní věděl nějak moc.“

„Eve ji zná spoustu let.“

„Aha, tak je to teda...“

„Ne, McKinley, tak to není.“ Paulův hlas najednou zpřisněl. Takhle ho Alex slyšel, jedině když promlouval do duše jiným.

„Lea je u nás zaměstnaná osm měsíců a ví, jak to u nás chodí. A je to kvalifikovaná a zkušená diplomovaná zdravotní sestra. Měli bychom být vděční, že jsme sehnali někoho, kdo má takové předpoklady a je ochotný prakticky okamžitě zaskočit. Zaslouží si férové zacházení. Zapamatuj si to.“

Na chvíli nastalo ticho. „Beru na vědomí,“ prolomil ho Alex, neboť věděl, že nemá na vybranou.

Paulův hlas zjihl. „Jak jsi pochodil doma? Jak je na tom táta?“

Alex znovu zavřel oči. Stáhl se mu žaludek. „Až ho pustí ze špitálu, bude nějaký čas bydlet u mé starší sestry Heather.“

„Poslyš, kdybys potřeboval ještě nějaké volno...“

„Ne, to není nutné,“ vyštěkl. Vzápětí pocítil vinu a zmírnil tón. „Paule, jsem v pohodě. A díky za optání. Podle dok-

torů se táta uzdraví, ale pár měsíců to potrvá. To víš, už není nejmladší.“

„To nikdo z nás.“

Alex zaslechl povzdech a představoval si, jak starý Paul sedí za stolem v sídle firmy v Adelaide jako ve věži ze slovnoviny, zcela odtržený od reality. Vždycky ho míval před očima na staveništi, s ochrannou přilbou naraženou na hlavě. Bez ohledu na to, jak dlouho bude Paul sedět za stolem, Alex v něm jistě bude stále vidět pracovníka v terénu.

„Jsem v pohodě, všechno je v pořádku,“ zopakoval Alex po chvilce odmlky. I když sám věděl, že má do pohody daleko a už dávno není všechno, jak by mělo být. Potřeboval se zakousnout do práce, nepřetržitě zaměstnávat mozek, aby neměl čas se obírat tím, jak si zpackal osobní život. A aby si nepřipomínal skutečnost, že mu před týdnem touhle dobou málem zemřel otec.

Mráz mu přeběhl po zádech, když si připomněl, jak mu kardiotorakální chirurg telefonoval, že život jeho otce visí na vlásku. Prý komplikace po běžném koronárním bypassu. Při pooperační péči došlo ke krvácení. Otec musel zase na operační sál a přidaly se další problémy.

Alex a jeho sestry dva dny netušili, zda se z toho otec dostane. Naštěstí to dokázal. Když ho lékaři přemístili z jednotky intenzivní péče na pokoj, Alex odletěl zpět do práce. Ten týden by už nerad zažil znovu. Mělo to jedinou kladnou stránku: mohl strávit víc času se syny.

„Nuže dobrá, beru tě za slovo,“ uzavřel Paul, čímž Alexe vrátil do přítomnosti. „V pátek se uvidíme na poradě vedení v Bluffu. A, Alexi, nezapomeň, co jsem ti řekl o Lei.“

Alex zavěsil sluchátko zpět do vidlice. Možná že přece jen vyznává nadřazenost mužů. Ale vždyť muži jsou muži. To platí vždycky a všude, za všech okolností. Podle jeho zkušeností nezáleží na tom, jestli mají doma manželku nebo milenkou. Když se k chtíči přidá alkohol, můžete se spoleh-

nout, že je zaděláno na problémy. Už tak měl dost starostí, a nyní ještě řešit potíže s opilci, kteří se perou o něco, co nemohou mít: o hezkou blondýnu s dlouhýma nohama a břidlicově šedýma očima.

Zvedl oči a právě ona stála před ním ve dveřích do jeho kanceláře s rukama v bok a těma šedivýma očima si ho chladně prohlížela.

„Takže co jste přesně myslel tou poznámkou, abych se moc neuhnízdovala? Uniklo mi něco, co bych měla vědět?“

Alex se posadil za stůl. Ona zůstávala stát na prahu. Vráska mezi obočím se jí prohloubila. On mezitím dvěma prsty vytukal na klávesnici její jméno a elektronická schránka mu nabídla zprávu s jejím životopisem.

Spěšně popojížděl kurzorem v několikastránkovém dokumentu. Paul mu nelhal: kvalifikaci na tu práci měla. *Ale*. Vždycky je nějaké „ale“. Na jejím diplomu sotva zaschl inkoust, a přestože její zkušenosti s prací ošetřovatelky v odlehle oblasti stály za zmínku, od té doby již uplynulo deset let. Nemluvě o tom, že měla minimální zkušenosti z práce v terénu ve funkci koordinátorky bezpečnosti a ochrany zdraví při práci.

Než si stačil uvědomit, co dělá, vrátil se na začátek dokumentu. V dnešní době jsou informace jako datum narození a rodinný stav nepovinné, avšak Lea s tím nedělala tajnosti a neváhala věk uvést. Táhlo jí na třicet devět. Jeho pozornosti neuniklo, že udává adresu Adelaide Hills a má řidičský průkaz na těžká vozidla a motocykly. K jejím zálibám patřily pěší túry v přírodě a četba.

Odkáslala si a botami šoupala o podlahu. „Našel jste, co jste hledal?“

Alex vzhlédl od počítače a postřehl, že její prsty nezdobí žádný prsten. Hned si spílal, že si toho všiml. Co je mu po tom, jestli je svobodná, nebo vdaná? I když by pro ni bylo jednodušší, kdyby již byla zadaná.

Stoupl si. „Tam to je vaše místo,“ kývl směrem k ošoupanému kovovému stolu.

Stál v rohu a přilehlé stěny zdobily mapy, seznamy a bílá tabule, která už také zažila své. Stolní deska byla přečpaná a věci na ní neurovnané. Počítač, telefon, několik štosů dokumentů k vyřízení, dál hromádka šanonů a v neposlední řadě dva praktické předměty: přilba a sprej proti mouchám. Všechno pokrývala tenká vrstva červeného písku. Z rohu skrz klín okna dopadal na zaprášený stůl kužel matného světla.

„Udělejte si pohodlí.“

3. kapitola

Lei spadlo srdce do kalhot. Přecházela po místnosti. Ani na zlomek vteřiny ji nenapadlo, že by měla sdílet kancelář se šéfem. Jeho stůl stál v pravém úhlu k jejímu a dělil je sotva metr. Alex seděl zády k zadní stěně bloku. Z dřevěného obkladu stropu přímo nad jeho hlavou vyčnívala klimatizace.

Ze svého místa viděl přímo na dveře do kumbálu administrativní budovy. Zato ona koukala jenom do zdi. Všechny stěny byly obložené palubkami. Podlahu pokrývaly odřené masivní dlaždice z PVC. Zbývající prostor vyplňovala kartotéční skříň a dvě šedivé policové skříně.

„Chybí tu židle,“ ohradila se.

„Někde poblíž se musí povalovat. Nejspíš v některém z dalších kanclů.“ Přerovnal kupu papírů na svém stole. Vyhybal se jejímu pohledu. Sice už nebyl tolik úsečný jako předtím, ale ani dvakrát přívětivý. „Správcem tábora je Ben Reece a kancl má, když vyjdete zadními dveřmi a doleva. Můžete si od něj vzít klíč od pokoje a požádat ho, aby vás provedl po táboře a ukázal vám ošetřovnu. A venku před vchodem na vás čeká ten bílý terénní pick-up. Uvidíme se tady zase po obědě.“

Znovu si sedl a začal datlovat a klikat. Bez obalu jí rozkázal, aby si dala odchod.

„Dobře. Děkuji, pane McKinley,“ pronesla bodře. Pobavilo ji, když ho to natolik zaskočilo, že sebou trhl.

„Jsem Alex,“ zavrčel.

„Budte bez obav, Alexi.“ V těžkých botách neohrabaně odpochovala.

Administrativní budova měla obdélníkový půdorys a Lea čistě ze zvědavosti odkrokovala vzdálenost od předního vchodu k zadnímu – asi šest metrů. Vedle jejich kanceláře na jihozápadním rohu byla ještě jedna místnost, o něco menší, nadepsaná *Správce / Návštěvy*. Naproti bylo něco jako malá recepcce, ale vypadalo to, že k tomu účelu nikdy nesloužila. Na pultě se válela halda vysílaček a patrně satelitní radiostanice – alespoň to tak Lea odhadovala. Na štítku na dveřích sousední místnosti bylo vytištěno velkými černými písmeny *Dodavatel*. Zdálo se jí, že zpoza nich slyší tlumené hlasy.

Mezi dodavatelovou kanceláří a obvodovou stěnou se krčila kuchyňka. Podobná, jaké se vyskytují na lodích nebo v automobilových přívěsech. Obsahovala pracovní stůl, dřez na mytí nádobí, kávovar, termosku a barovou chladničku na nápoje s prosklenými dveřmi. Odpadkový koš v koutě byl přeplněný použitými polystyrenovými pohárky. V dřezu z nerezavějící oceli uvázly nalepené kávové granule a krystaly cukru. V loužičce sražené rosy na pracovním stole stála tetrapaková krabice s trvanlivým mlékem. Bez dlouhého rozmýšlení Lea krabici vzala a vrátila do chladničky a opláchla dřez. Potom se vydala hledat správce tábora Bena Reece.

Našla ho za stolem v jeho kanceláři, asi dvacet metrů od zadního vchodu do administrativní budovy. Byla to asi tak stejně velká bouda jako hlavní kancelářská budova. Cestou k němu prošla dveřmi označenými *Údržba tábora*. Vedle nich si v kuželu slunečního světla hověl květináč s pečlivě pěstovanou rozmarýnou.

„Vítejte v prvním táboře,“ pozdravil ji Ben. Mezi rty nebo spíš hustými černými vousy protkanými stříbrem se mu přitom zableskly bílé zuby. Byl to chlap jako hora. Tipovala mu hodně přes padesát let. Vlasy na spáncích, stejně jako zmíněné vousy, mu již šedivěly. Oči měl modrozelené a po-

hled pronikavý. Ztěžka se zvedl z kancelářského křesla, které už něco pamatovalo, a sáhl po svazku klíčů, které visely na dřevěné nástěnce vedle stolu.

„Děkuji vám.“ Usmála se na něj, vděčná za vřelejší přijetí. „Kolik táborů tady vlastně je?“

„Jenom tenhle. Prozatím. Když se stavba rozjela, chlapi, co dělali vyměřování, stavěli silnice, pokládali betonové základy pro stožáry vysokého napětí a dělali další věci, zůstali v Nickel Bluffu. První tábor byl dokončen zhruba před šesti týdny a osazenstvo se sem hned nastěhovalo. Za pár měsíců, až budování elektrického vedení postoupí dál na jih, se otevře druhý tábor a my se do něj přestěhujem. Tenhle tábor pak bude rozebrán. Nikdo ani nepozná, že jsme tady byli.“ Podal Lei klíče a plánec tábora. „Bydlet budete v pokoji A5, kde dřív přespával Steve. Najdete ho v prvním ubytovacím bloku; v tom, co je nejbliž od ošetřovny.“

„Výborně. Díky.“ Prohlížela si mapku. Pokoj A5 byl zvýrazněn, a jak se zdálo, na ubytovnu to měla jen kousek.

Kroužek obsahoval čtyři klíče. Na jednom bylo vyraženo A5, nepochybně tedy klíč od pokoje. Druhý byl opatřen kovovým štítkem s nápisem *Ošetřovna* a zbylé dva byly bez rozlišovacích visaček.

„Tohle je klíč od kanceláře a ten poslední od cisterny s motorovou naftou k doplňování nádrží,“ vysvětlil Ben. „K vašim úkolům patří ráno cisternu odemykat a na noc zamykat. Denně kontrolujte hladinu, abyste měla přehled o spotřebě. Kdykoliv si někdo natankuje naftu do vozu nebo generatoru, musí to zapsat do desek vedle cisterny. Každý den do nich vložte nový list a porovnejte, kolik nafty ubylo, s tím, co je zapsáno. Potom budete podávat hlášení administrativním pracovníkům do Bluffu.“

Lea pokývala hlavou a klíče si zastrčila do kapsy u riflí. Nikdy předtím hladinu nafty nekontrolovala. Vlastně ani nevěděla, jak taková palivová nádrž vypadá. Skutečně tohle

patří k práci koordinátorky BOZP? Ve funkci bezpečnostní techničky na staveništi větrné farmy měla na starosti pouze to, co přímo souviselo s bezpečností a ochranou zdraví při práci, a palivo se do vozidel tankovalo v čerpací stanici v nejbližším městečku. Zhluboka se nadechla. Docházelo jí, že tady bude narážet na spoustu věcí, které dřív nedělala. Ale kdyby něco, její předchůdce Steve byl jen na opačném konci telefonní linky.

„Pojďte za mnou,“ vyzval ji Ben. Sotva vyšel na sluníčko, okamžitě zamrkal, mhouřil oči, z kapsičky u košile vytáhl sluneční brýle a nasadil si je. „Kde máte zavazadla s osobními věcmi?“

„Panebože! Nechala jsem je stát před vchodem do kancelářské budovy. Jsou moc těžká, tak jsem se s nimi nechtěla tahat do schodů. Mám tam peněženku, telefon...“ Rozhodila ruce a chytila se za hlavu. „Nemůžu uvěřit, že jsem je tam zapomněla a odešla pryč.“

Hned pospíchala kolem kanceláře správce tábora a administrativní budovy, ale když doběhla na místo, po zavazadlech ani stopy. Zastavila se, zavřela oči a počítala do pěti. Kufr přece nemůže být daleko. Parkoviště zelo prázdnotou, až na osamocený terénní pick-up; jak se dovtípila, bezpečnostní vozidlo. Alexova toyota byla pryč.

Otevřela přední dveře do kancelářské budovy a ty zavřely. V žádné místnosti ani živáčka. Ticho narušovalo jenom klokotání vody v kávovaru na pracovním stole a přerušované chrchlání vysílaček. Ale její zavazadla nikde.

Prošla kolem kanceláří a otevřela zadní vchod.

Ben na ni čekal tam, kde ho opustila. Zvedl husté obočí. „Nejsou tam?“

Zavrtěla hlavou.

„Pojďte, uděláme si okružní cestu po táboře. Ukážu vám ošetřovnu a pak si dáme něco k snědku.“

„Ale co můj kufr, taška a...“

Otcovsky laskavě ji poplácal po rameni. „Nedělejte si starosti, ty vám neutečou. Budou někde nablízku.“

„Ale co když...“

Podíval se na ni a nasál vzduch mezi zuby. „Tak jo, mrknem se do vašeho pokoje. Oč se vsadíte, že vám zavazadla někdo složil přede dveřmi?“

Plácla se do čela. „Máte pravdu. Nejspíš Jason Roberts. Nebo jeho kamarád.“ Úlevou si oddechla. „Bene, pusťte to z hlavy.“

„Jste si jistá? Nechcete se tam radši podívat?“

„Ne, to počká. Nejdřív mě, prosím, provedte po táboře.“

„Tak jdem,“ pobídl ji a následovala ho po areálu.

První tábor se rozkládal na ploše asi půl hektaru. Osm mobilních ubytovacích bloků bylo uspořádáno do dvou řad po čtyřech a mezi nimi procházela vyšlapaná ulička. Každý blok obsahoval čtyři pokoje, jeden jako druhý s vlastní koupelnou. Na severním konci pozemku se nacházela prádelna, záchodky a ošetrovna.

Poblíž Benovy kanceláře stál kontejner používaný normálně v námořní dopravě, ale zde sloužil jako skladovací prostor, a dál krčma a společenská místnost. V zahradní besídce s plátěnou střechou před barem napočítala půl tuctu stolů a židlí. Vedle účelově postavené pojízdné kuchyně a přilehlé jídelny stála lednička a chladírenské boxy na potraviny.

„Až tábor rozeberem, do kuchyně se zapřáhne silniční tahač a doslova ji odtáhne na jiné místo, kde jí bude zapotřebí,“ poučil ji Ben. Jak procházeli kolem, ukázal jí, kde je kuchyň napojena na plyn, vodu a elektřinu. „Kdybyste je někdy potřebovala odpojit.“ Doufala, že nikdy nenastane situace, aby to musela udělat.

„Když se stěhujem, všechny ostatní buňky se nakládají jeřábem na přívěsové soupravy. Elektrické kabely, vodovodní trubky a tak dál. Všechno, co jsme sem navezli a složili tady, zase rozeberem a odvezem. Tenhle pozemek patří

k ranči Acacia Downs, a až potáhnem dál, musí být v původním stavu. Jako předtím, než jsme se tady usadili.“

Dál u severní hranice Ben ukázal na palivovou cisternu a dva obrovské dieselgenerátorové agregáty stojící opodál.

„Jeden generátor běží čtyřicet hodin a pak přecházíme na druhý. Během té doby na tom prvním děláme údržbu a doplňujem do něj naftu.“ Ben musel pořádně zvýšit hlas, aby překřičel hluk agregátu.

Potom šli po cestě k cisterně s naftou, obehnané zdí vysokou jen asi půl metru, takže vypadala, jako by seděla v mělké jámě. „Pro případ, že by nafta vytekla, je nádrž lemovaná tlustou umělou hmotou,“ vysvětlil Ben.

Lea přikývla. Doufala, že tím vyvolá dojem, jako by jí to bylo jasné. V tom rámusu se špatně slyšeli.

Když byli od toho rachotu dost daleko, aby se mohli zase bavit, Ben pokračoval: „O veškerou údržbu tábora se stará Trev Turner. Když něco o čemkoliv tady kolem neví, nestojí to za řeč. Když se něco rozbije nebo porouchá, zpravidla to opraví. Jeho kancelář jste míjela cestou ke mně.“

„Ano, všimla jsem si,“ přitakala Lea a přidala do kroku, aby mu stačila.

Za krčmou stály dvě obrovské polyetylenové nádrže na vodu. Ben se zastavil, dal si ruce v bok a zkoumavě si zásobníky prohlížel.

„Tady na vás čeká další úkol: denně budete kontrolovat stav vody v nádržích, abyste se ujistila, že je pro potřeby tábora stále dost vody. Cisternový automobil sem vozí pitnou vodu zhruba každé čtyři nebo pět dnů. Přiváží ji až z Coober Pedy, takže to je pekelně drahá záležitost.“

„Sprchovat se tři minuty, jednou denně,“ Lea citovala poučení, kterého se jí dostalo.

„Jo, pochopila jste to rychle.“ Na moment jako by znejistěl a potom dodal: „Kvůli vodě můžou vznikat mrzutosti...“

„Co tím myslíte?“

„No, víte, šéf, Alex, řekněme, že jeho prvořadým cílem je zajistit, aby byla práce hotova včas a v rámci rozpočtu, a tak trochu ztrácí nadhled a nedívá se na věci ze všech úhlů pohledu.“

Lea se zamračila. „Jak to?“

Ben se podrbal na hlavě. „Povím vám to takhle. Zkuste vysvětlit bandě utahaných a ušpiněných stavebních dělníků, že se další den nemůžou vysprchovat, protože se voda spotřebovala na výrobu betonu nebo na pokropení silnic.“

„Aha,“ prohodila Lea. „Už chápu.“ Správce tábora tím uklidnila.

Šli dál a Ben ukázal na dodavatelův skladištní dvůr přibližně dvě stě metrů od tábora. Nacházel se tam další kontejner pro námořní dopravu a hromady oceli a výztužného pletiva. Lea zahlédla několik dělníků při práci a občasné záblesky plamene při svařování.

„Dělají tady svařované sítě, které pak putují do jam, ty se potom zalijí betonem – a tak vznikají základy pro stožáry vysokého napětí. Budou makat nonstop, aby udrželi krok s partou Phila Landryho.“ Ben na ni mrkl a pak pokračoval.

„Každý stožár je připevněn ke čtyřem betonovým základům zapuštěným do země.“

„To je asi podobné jako základy větrných turbín na větrné farmě.“

„Dovedu si představit, že to je velmi podobné. Co nejdříve byste měla vyjet do terénu na obhlídku a poznat, jak to tu všechno chodí.“

Nato otevřel zadní dveře a vešli do vylidněné krčmy. Do nosu je praštil zatuchlý zápach načichlý pivem – jako ve výčepech všude na světě. V jinak spoře osvětleném prostoru z chladničky na nápoje za pultem zářilo fluorescenční světlo. Na jednom konci baru stál kulečnickový stůl, na zdi visel terč na šipky a na hracím stolku byla připravena šachovnice s figurkami.

„Křma slouží také jako společenská místnost. Výčep má otevřeno od sedmi do jedenácti. V jinou dobu bývá zavřený a zamčený, ale lokál je otevřený sedm dnů v týdnu nepřetržitě. Jestli si chcete dát čaj nebo kafe, zahrát si šipky či kulečnick, brouzdat po internetu nebo si zatelefonovat domů, tohle je to pravé místo.“ Ukázal do rohu na telefonní budky. „Všechny telefonní automaty jsou samozřejmě satelitní, takže když mluvíte, hovor je o pár vteřin opožděný.“

„A telefonní karty?“

„Můžete si je koupit u mě v kanceláři nebo ve výčepu – pochopitelně jen v otvírací době.“ Rozložitý správce se zatahal za vousy a zavrtěl hlavou. „Výčep se otvírá schválně až v sedm, protože kdybychom ho otevřeli dřív, chlapi by sem našli rovnou z práce a okouněli by tu až do zavírací doby. Kdyby bylo po mém, v těchhle táborech by platil zákaz prodeje a konzumace alkoholu. Chlast totiž plodí samé maléry.“

Strčil si ruce do kapes a Lea se vlekla za ním na sluníčko.

„Však uvidíte sama, kolik tržných ran tady budete látat a kolik pohmožděnin ošetřovat, až se opilci poperou. A než půjdou druhý den ráno do roboty, budete mít to potěšení je podrobit zkoušce dechu na obsah alkoholu v krvi.“

„Proč opilci a výtržníci nedostávají padáka?“

„Proč? Protože zprostředkovatelná práce horko těžko nabírá specializované řemeslníky, kterých je tu zapotřebí, i obyčejné dělníky. Není to tady žádný med, pracovní dny jsou dlouhé a počasí stojí za ho...“ Zarazil se a mrkl na Leu.

Zasmála se a položila mu ruku na paži. „Bene, mně to slovo neušlo. Ale nic si z toho nedělejte. Občas uklouzne i mně.“

Zazubil se. „Za pár měsíců tu bude kurevské vedro, přes den víc než padesát stupňů. V takových podmínkách jen tak někoho k práci nepřimějete. A už vůbec ne, kdyby se po namáhavé šichtě nemohli slušně vysprchovat, nedostali pořádný kus žvance a pár vychlazených piv.“

„To si umím představit,“ souhlasila. Moc dobře věděla, jaké horko bývá v poušti uprostřed léta. V té výhni se prostě nedá dýchat.

Než došli o kousek dál k samostatně stojící ošetřovně, v duchu probírala, jak zvládat únavu z horka, a připomněla si, že si musí znovu pročíst podnikovou strategii, a ještě než denní teplota výrazně stoupne, zkontrolovat, zda má v autě proti únavě z horka patřičné vybavení.

„Tak to by bylo. Teď byste už měla vědět o všem, co budete potřebovat.“ Pokynul jí ke dveřím.

Klíčem, který jí předal, odemkla vchod a vešla dovnitř jako první. Pomalu se otočila kolem dokola a snažila se zrakem uchopit celý interiér. Plocha byla asi třikrát menší než ubytovací blok a podle toho, co stačila pojmout, vnitřek působil asi jako zmenšená pohotovost. Výsadě stát uprostřed se těšilo vyšetřovací lůžko.

„Co kdybychom si teď zašli na oběd a pak se sem můžete vrátit a všechno si v klidu projít, až se vám to bude hodit? Po jedné hodině Ruby, to je naše kuchařka, balí obědy s sebou, a kdyby jich měla hodně, mohla by brblat.“

„Jestli vám to nevadí, raději bych se tu nejdřív trochu rozkoukala.“

„Jak je libo.“

„A Alex se mnou chtěl po obědě něco prodebatovat.“

Ben si odfrkl a obrátil se ke dveřím. „O tom pochybuju. Ten bude tutově v terénu kontrolovat, jestli všichni dělají, co maj. Do setmění ho nevidíte. Ale je dobře, že už je zpátky. Znamená to, že ta kancelářská krysa, co ho střídá, je pryč. Zaplať Pán Bůh, že ji máme z krku.“

Lea se znovu rozhlédla po malé místnosti, tentokrát pomaleji, a rozhodovala se, kde začít. Místnost na ni dělala útulný dojem a zařízení jí bylo povědomé. Usmála se a ze všeho nejdřív se pustila do šanonů vedle satelitního telefonu.

4. kapitola

Hodinu nato Lea dál nedbala toho, že jí kručí v břiše. Klečela na podlaze a zjišťovala obsah skříňky pod dřezem. Otevřeným oknem zaslechla bouchnutí dveří automobilu a zvýšené hlasy. Někdo tak pronikavě zakvílel bolestí, až sebou trhla.

Vyskočila na nohy a třemi kroky popošla ke dveřím. Ty se rozletěly a klika jí vyklouzla z ruky. Alex McKinley a muž, kterého Lea poznala jako spolucestujícího z letadla, nesli nějakého mladíka. Oči měl pevně zavřené, obličej popelavě bleďý, rty stisknuté do tenké bílé linky.

„Co se sta...?“

„Uklouzl a spadl z bagru,“ uvědomil ji Alex, ještě když sténajícího muže neohrabaně vlekli otevřenými dveřmi.

„Upadl z výšky asi dvou a půl metru.“

Lea pokývala hlavou a nastavila opěradlo vyšetřovacího lůžka. Její pozornost upoutala dělníkova džínová nohavice, od kolena dolů nasáklá krví, a provizorní dlahu přivázaná ke končetině izolační páskou.

Jakmile pacienta bez výstrahy zvedli na lůžko, nechtěně se zajíkla. Zraněný bolestí vykřikl.

„Hrom do toho!“ zaklela a přiskočila, aby mužovu nohu s dlahou podepřela. „Taky jste mě mohli upozornit. Byla bych mu nohu podržela.“

Pacient se svalil zády na lůžko. Vypadal ještě sinavější a tvář měl zkřivenou bolestí.

„Jak se jmenujete?“ zeptala se ho.

„Ryan,“ zašeptal. Stěží přitom pohnul rty.

„Já jsem Lea. Zranil jste se ještě někde? Praštil jste se do hlavy nebo někam jinam?“ Navlékla si rukavice na jedno použití a k čelu lůžka přitáhla láhev s kyslíkem.

„Myslím, že ne,“ zaskřehotal Ryan. „Kurva, to bolí. Nemůžete mi dát něco proti bolesti?“

Na obličej mu nasadila kyslíkovou masku, a tím jeho slova přidusila. „Máte alergii na nějaké léky?“

„Ne,“ udělal grimasu.

„Ryane, nejdřív vám dám trochu kyslíku, potom vám změřím krevní tlak a zkontroluji další základní fyziologické funkce. Napíchnu vám žílu na paži a dám vám něco proti bolesti a až potom se vám podívám na nohu. Budeme vám muset stáhnout džíny a botu.“

Ve snaze přikývnout Ryan sotva zřetelně pohnul hlavou na polštáři.

„Ale nejprve si vezměte tohle.“ Do ruky mu strčila ruční inhalátor ve tvaru píšťalky, odsunula kyslíkovou masku a poučila ho, aby se několikrát zhluboka nadechl a pak dýchal normálně s přístrojem v ústech. „Možná se budete cítit trochu omámený, ale než vám podám utišující prostředek jehlou, pomůže vám to z nejhoršího od bolesti.“

„Jak můžu pomoci?“ nabídl se Alex z opačné strany lůžka. Hned po tom, co Ryan srdceryvně zařval bolestí, když ho zvedli na lůžko, jeho kamarád náhle nasadil provinilý výraz a zmizel.

Lea zvedla zrak a podívala se Alexovi do očí. „Rukavice,“ nadhodila a ukázala ke krabičkám u zdi nad umyvadlem. „Nůžky jsou v horní zásuvce. Za chvíli můžete Ryanovi začít odstříhávat nohavici. Musím vědět, co se pod ní skrývá.“ Zadívala se mu do tváře, jestli nezbledne, jeho výraz se však nezměnil. Přikývl, obešel lůžko a za pár okamžiků uslyšela, jak si pod tekoucí vodou myje ruce. Trochu z ní opadlo vnitřní napětí. Oddechla si úlevou, že má ochotného a zdatného pomocníka.

O hodinu a půl později byl její pacient stále bílý jako křída, ale morfium ho alespoň uklidnilo a nyní na vyšetřovacím lůžku dřimal. Lea nejlépe, jak dovedla, ošetřila otevřenou zlomeninu dolní končetiny, tu ovázala a dala do dlahy. Dál Ryanovi zavedla do žíly kapací infuzi a po konzultaci s lékařem Královské letecké lékařské služby mu ještě podala dávku antibiotik. Zdravotníci z Nickel Bluffu již byli na cestě a Královská letecká lékařská služba odtud měla pacienta přepravit letecky do nemocnice.

Nejdrásavějším úkonem bylo sundávání Ryanovy pracovní boty s ocelovou špičkou, aby mohla zkontrolovat barvu a teplotu nohy a cit v ní. Sama by nedokázala rozříznout nepoddajnou kůži, a proto byla vděčná, že má po ruce Alexe, který s nůžkami zacházel s daleko větší silou.

„Jak se zdá, s naléhavým případem si poradíte zručně,“ pochválil ji později, když už stáli vedle sebe na parkovišti před kanceláří pro vedení stavby a dívali se, jak jim sanitka mizí z dohledu a míří do Nickel Bluffu.

„Jo, mám v tom praxi.“ Nával adrenalinu nyní střídala únava. Dolehla na ni malátnost. Připadala si, jako by ji tížila olověná zástěra. Promnula si oči a potlačila zívnutí. „Jsem ráda, že jsem si udělala čas a ze všeho nejdřív si prohlédla ošetřovnu. Měla bych tam jít uklidit a doplnit zásoby. Až pak se budu věnovat nevyhnutelnému papírování.“

Alex se zmohl jenom na náznak úsměvu, ale i to bylo v její přítomnosti poprvé. „Vítejte v prvním táboře,“ reagoval a vydal se přes parkoviště ke kancelářské budově. Po pracovním úrazu, jaký se právě přihodil Ryanovi, musel coby stavební dozor popsat haldu papíru.

Až po čtvrté hodině, když se občerstvila hrnkem oslazeného silného čaje a hrstí sušenek, Lea konečně usedla ke stolu ve stísněné kanceláři.

Alexův stůl byl opuštěný a po jeho toyotě nebylo na parkovišti ani stopy. Na jejím stole ležely pod vrstvou jemného písku klíče. Tipovala, že jsou od jejího vozu. Pod nimi našla vzkaz od hlavního bezpečnostního technika Stevea Simonse. Omlouval se, že odjel tak narychlo, a žádal ji, aby mu zatelefonovala kvůli předání funkce.

Podívala se na hodinky, mrkla na Alexův prázdný stůl a zvedla sluchátko. Se Stevem se setkala jednou na podnikovém školení a zamlouval se jí, protože působil přívětivě.

Když se ohlásil, představila se, pověděla mu o pracovním úrazu a vypočítala, jaká lejstra vyplnila a koho uvědomila.

„Alex o tom ví? Doufám, že jeho jste upozornila jako prvního.“

„Jo. Sám Ryana přivezl. Když se to stalo, musel být někde nablízku. Byl senzační. Nerozházela ho krev, zlámané kosti a křičící pacient.“

„Ale?“

„Jak víte, že je nějaké ale?“

„Mužská intuice?“

„Ha ha, moc vtipné. Ale vážně, Steve, Alex McKinley nečekal, že odejdete, a rozhodně nepočítal, že by vás měla nahradit žena. Kdyby mohl, posadil by mě do nejbližšího letadla a poslal zpátky domů.“

Steve si odkašlal. „Heleďte, náš Alex je... jak bych to řekl... trochu vznětlivý, ale ze všech stavebních dozorců je nejlepší. A vždycky jedná fér.“

„Dokáže se někdy uvolnit a brát věci s nadhledem?“

„Hm... nikdy jsem to nezažil.“

„Máte nějaké rady?“

„Klidně s ním sedte v jednom kanclu, stejně se s ním nebudete potkávat. Věčně je rozlitaný někde v terénu. Papíry dělává dávno potom, co ostatním padla. Je to neúnavný pracant – ostatně, tahle práce to vyžaduje.“

„Dobrá,“ uznala Lea. „To chápu.“

„A když budete přesvědčená, že máte pravdu, tak neustupujte. Pamatujte si, že bezpečnost má přednost před osobními zájmy a účelným řešením, ať si šéf říká, co chce. Jeho a váš denní program se občas budou trochu lišit.“

„Jo, to mi už tak nějak naznačil Ben Reece. A Alex se evidentně nemůže vyrovnat s tím, že jsem žena.“ Otáčela se na židli. „Podle mě se bojí, že budu pracovišti dodávat lesku pokojovými květinami, krajkovými záclonami, reprodukcemi obrazů na zdech...“

Steve se dal do smíchu. „Leo, to bude v pohodě. Vždyt víte, jak naše firma funguje, vyznáte se v intranetu a hned první den jste si poradila s větším úrazem. Abych nezapomněl, vypracoval jsem vám takový seznam denních úkolů. Ten vám pomůže.“

„Je mi líto, jak je na tom vaše paní.“ Zaslechla, jak zhluboka vzdychl.

„No jo, no, občas se věci poserou.“

„To jistě. Doufám, že se z toho brzo vyhrabe.“

„Jo jo, díky. Leo, nezapomínejte vždycky na noc zamknout cisternu s naftou. Jak jen to šlo, já ji zamykal po každé až těsně před šestou a odemykal v šest ráno, hned po snídani, cestou do kanceláře. Přes noc by naftu nikdo neměl potřebovat. A věřte nebo ne, najdou se lidi, co by ji štípli, jen kdyby to šlo.“

„To snad ne!“

„Už se to stalo. To se ví, že si tím u Alexe oko neudělal. A ještě jedna věc, než na ni zapomenou. Montéři a stavaři – nedávno přibyli noví, tak dohlízejte na pracovní výstroj a osobní ochranné pomůcky. Může jít o neschopné a laciné řemeslníky a mohli by si chtít odnést všechno, co se dá.“

„Spolehněte se. Steve, děkuju, že jste mi věnoval čas. Určitě se brzy uslyšíme znovu.“

„To rozhodně. Jo, než skončíme, ještě poslední věc. Silnice. Mimo jiné zodpovídáte za vybavení dopravními znač-

kami a pořád musíte mít přehled, v jakém jsou stavu. Kdyby se cokoliv změnilo, musíte zajistit odstranění neplatných a umístění příslušných nových značek. Co nejdřív se jimi budou muset opatřit nové úseky, jen co se dokončí. Zvláště úseky vedoucí přes písečné duny. V Bluffu je pár dělnasů, co s vámi vyrazí ven a sloupky se značkami vám zatlučou a ukotví, kde si řeknete. Protože nemůžete být v luftu v jednom kuse, tak abyste měla neustále přehled, co se děje, bude nejlepší, když budete mít našpicované uši v kantýně, ve výčepu, na ranní poradě a tak. Když někde vznikne problém, tak se o něm dozvíte.“

Lea zavěsila a z desky stolu vzala seznam denních úkolů, o kterém se zmínil. Potom si půl hodiny dělala přípravu na další den a prohrabávala šuplíky.

Den se chýlil ke konci. Zlatavá zář oddělovala obzor od potmělé oblohy. Vtom Lea zaslechla, jak na parkoviště najíždějí první vozidla. Následovalo bouchání dveřmi, hlasy a smích. Otevřel se přední vchod, ozval se dupot těžkých pracovních bot a hlasy zesílily.

Alex strčil hlavu do dveří a nakoukl dovnitř. „Jste nachystaná na denní hlášení?“ zeptal se jí.

Vyšla za ním ven. Na Steveově seznamu úkolů se dočetla, že má dělat zápis z večerní porady, kde se podává denní hlášení za účasti objednatelových dozorců.

Alex ji představil Philu Landrymu, dozorcí za Ace Civils, a jeho sekretářce Dee Furnissově. Phil byl vysoký, hubený, měl jemně špinavě hnědé vlasy, ruce drsné a zbarvené od zažraného maziva a prsty zežloutlé od nikotinu.

Dee podala Lei vlhkou ruku neslaně nemastně, a když si ji prohlížela od hlavy k patě, tvářila se chladně. Lea usoudila, že se pod silnou vrstvou líčidla skrývá spíš čtyřicetiletá než třicetiletá pleť. Kromě toho Dee nacpala tělo s nemalými proporcemi do šatů nejméně o číslo menších a Lea dumala, k čemu jí jsou na staveništi vymodelované nehty.

„Vezměte si židli, tužku a papír. Máte za úkol udělat zápis, pak ho přepsat načisto do počítače a rozeslat,“ informoval ji Alex a odešel za Philem a Dee do kanceláře dodavatele.

„Rozkaz!“ zamumlala Lea. Zrovna když tlačila kancelářskou židli, zadním vchodem vešel Ben Reece. Monotónně si pískal, v jedné ruce nesl karton se šesti lahvemi piva a v druhé složku papírů.

„Dobry večer, Leo! Trefila jste všude, kam jste potřebovala? Neviděl jsem vás u oběda. Slyšel jsem, že jste si s Ryanem Greenem poradila dobře.“

„Drby se šíří rychle.“

Ben se usmál. „Není nad táborovou šeptandu.“

„To si myslím. A díky, Bene, našla jsem všechno, co jsem potřebovala.“

Uvedl ji do rychle se zaplňující kanceláře a pivo položil na stůl. Phil se po něm vrhl jako poutník umírající žízní v poušti. Po jedné plechovce podal Dee a Alexovi a svou otevřel mnohokrát nacvičovaným grifem. Lea zaparkovala židli na rohu stolu a posadila se. Ben nabídl pivo i jí, ona však zavrtěla hlavou. Dee se afektovaně usmála a zvedla namalované obočí.

„Promiňte, drahá, ale džin s tonikem vám nabídnout nemůžeme,“ vyslovila pomalu a mrkla na Phila. Ten si jí nevšímal, protože se plně věnoval nápoji, který držel v ruce, a jí zmrzl arogantní úsměv na rtech.

„Díky, Dee, po pivu bych byla ospalá, a ještě mě čeká papírování,“ vysvětlila Lea, sklopila zrak k poznámkovému bloku a naškrábala čas a jména přítomných. Tak takhle to bude. Těšila se, až se setká a seznámí s ostatními ženami z tábora, ale jak to vypadalo, vyložené přátelství mezi nimi nepanovalo.

„Na koho ještě čekáme? Na Franka? Tonyho? Myslím, že je Frank přímo za mnou.“ Phil do sebe obrátil zbytek piva, plechovku zmačkal a sáhl po dalším.

Alex se opíral o okraj stolu. Mrkl na hodinky. „Dáme mu ještě pár minut. Tony je v Bluffu. Vráti se až zítra.“

„Kdo je Tony?“ Lea tukala tužkou do notesu.

„Tony Minelli, montážní a stavební dozor.“

Lea přikývla a vstala. „Dá si někdo čaj nebo kafe?“

Všichni zavrtěli hlavou. Lea se protáhla kolem Bena a odešla do kumbálu. Do černého čaje si zamíchala dva sáčky cukru. Náhle se s typickým vrznutím otevřely dveře. Trev by zítra mohl namazat panty, napadlo ji.

„Voda je ještě horká?“ ozval se těsně za ní vlídný baryton. Trhla sebou a pobryndala si čajem ruku. Otočila se, aby zjistila, komu ten hlas patří.

Byl upravený a měřil sotva metr osmdesát. Dělal dojem, že se cítí lépe v zasedací síni a luxusním obleku než ve zmačkaných montérkách a reflexní vestě, které měl právě na sobě. A husté černé vlasy měl zaprášené.

„Pardon,“ omluvil se. Lea se obrátila k dřezu a strčila si opařenou ruku pod studenou vodu z kohoutku. „Nechtěl jsem vás polekat.“ Z role utrhl kus papírové utěrky a podal jí ho. Ve stíněném prostoru se k ní tiskl.

„To je dobré,“ řekla, ale hned si prohlížela červený flek na ruce. „Ani se mi neudělá puchýř.“

Sotva si ji pořádně osušila, natáhl opálenou paži. „Frank Ballard,“ představil se. „Mám firmu na přemísťování zeminy. Vy musíte být Lea Jacksonová.“

Podala mu ruku. Stisk měl vlažný a kůži ne tak drsnou, jak si u člověka živícího se zemními pracemi představovala. Ruku jí tiskl o chvilku déle, než bylo obvyklé, a když ji odtáhla, usmíval se. Roztrhl dva sáčky s instantní kávou, nasypal ji do polystyrenového pohárku, zalil vodou z elektrického vařiče vody a přidal několik kapek mléka. Vsadila by se, že mu ženy lichotí tím, že ho přirovnávají k Georgi Clooneymu zmlada, a měly by pravdu. Dokonce měla pocit, že si to uvědomuje a maximálně toho zneužívá.

„Paul Prentice je můj blízký osobní přítel,“ svěřoval se důvěrně tlumeným hlasem.

„Aha.“ Nevěděla, co si o tom má myslet.

Frank si štíhlým prstem potukal na bok nosu. „Nebojte, já vaše tajemství nevyzradím. Budu mlčet jako hrob.“

Lea stěží zakrývala rozpaky. „Jaké tajemství? Já o žádném nemám tušení. Ledaže byste měl na mysli to, že se znám s Paulem Prenticem. To je pravda. Přátelím se s jeho ženou Eve.“ Bylo jí čím dál trapnější, jak si ji Ballard nepřetržitě prohlíží.

„Až se vám to bude hodit, nestyďte se přijít mezi nás,“ vytrhl ji z nejistoty Alex, když vešel do kuchyňky a prolomil ticho. Lei se krapet ulevilo, když obrátil pozornost k Frankovi.

„Omlouvám se. Dělal jsem si čaj a rozlila ho.“ Protáhla se kolem Franka a Alexe obešla. Jako by ve vzduchu ucítila testosteron; musela se krotit, aby nekoulela očima. Ach, ti muži!

„Alexi, kamaráde,“ oslovil ho Frank a poplácal ho po zádech. „Nač ten spěch? Ne že bysme na to neměli i jiný místa.“

Než se Lea vrátila do kanceláře, ohlédla se ostýchavě přes rameno. Frank na ni mrkl.

Sedla si na své místo na rohu stolu. Neušlo jí, že se všichni dívají na ni. Odkáslala si a vzala do ruky tužku. Předtím pročítala Steveovy poznámky z večerních porad asi tak za poslední týden. Většina jí dávala smysl, ale zbytek pro ni byl španělská vesnice. Samá hantýrka.

„Pivo?“ nabídl Ben Frankovi, když líně dokráčel k ostatním, a poklepal na zbylou plechovku na stole. Frank zavrtěl hlavou a zakryl svůj pohárek dlaní.

Alex se vrátil jako poslední a sedl si na hranu druhého stolu. Frank zaujal na volné židli nenucenou polohu, Ben se opřel o rám dveří a Phil seděl u stolu. Dee si v omeze-

ném prostoru posunula židli co nejbliž k Frankovi. Ten na ni mrkl a Lea se div nezakuckala, když na něj Dee svůdně zamrkala. Phil se podíval na Franka a Ben obrátil oči v sloup.

Alex tomu zdánlivě nevěnoval pozornost a zahájil poradu.

„Už jste se všichni seznámili s Leou Jacksonovou, která vystřídala Stevea?“ zeptal se a všichni souhlasně přizvukovali.

„Jeho manželky mi je líto,“ ozval se Ben a ostatní se polohlasně přidali. „Snad se z toho vylíže.“

Alex přikývl. Potom se rozpovídal a Lea si dělala poznámky.

„Franku, co zpomalilo stavbu příjezdové cesty ke stožáru sedmdesát tři?“

„Je moc písčité. Budem muset dělat dlouhou okliku. Tyler to už vyřešil. Zejtra to chlapi udělaj.“

„A ta vodní nádrž u druhého vrtu? Jak dlouho potrvá, než ji vyztuží a budou moct naplnit? Betonáři už jsou jako na jehlách. Vzhledem k tomu, že se převáží spousta oceli na stožáry, tak když se bude muset převážet množství vody, kterou potřebují, silnice budou přecpané a budou vznikat dopravní problémy.“

Frank se na židli napřimil. „Chlapi sebou mrskej, jak to jen jde. Zejtra odpoledne by mělo bejt všechno připravený.“

„To jsi říkal už včera.“

„Jo. Zejtra to bude připravený. Jasný?“

Alex se obrátil na Leu a vyzval ji, aby mu podala aktualizovanou zprávu o pracovním úrazu. Odkáslala si a spustila. Během hlášení se postupně všem dívala do očí.

„Ryan Greene utrpěl otevřenou zlomeninu levé holenní a lýtkové kosti, když uklouzl a spadl z bagru, který obsluhoval. Zde byl stabilizován a pak si ho o půl čtvrté a pět minut odvezli zdravotníci z Nickel Bluffu. Tam si ho měla letecky vyzvednout Královská letecká lékařská služba. Počítám, že se do práce v brzké době nevrátí.“

„Jo, zatracená smůla. Trochu nás to zdrželo. Ryan patří k méjm klukům,“ promluvil Frank a díval se při tom Leiným směrem. „Dal jsem vědět jeho matce a partnerce.“

„Franku, nemělo se to stát,“ vyhrkl Alex. Podíval se na Leu a zvedl obočí.

„Hlášení o úrazu mám téměř hotové,“ poznamenala Lea. „Ale než ho dokončím, nejdřív si ráno pojedu obhlédnout místo nehody.“

Alex přikývl. Porada pokračovala. Lea všechno zapisovala. Na to, čemu nerozuměla, se chtěla zeptat později.

Ve chvíli, kdy zrovna nikdo nehovořil, jí začalo kručet v břicho. Všechny zraky v malé místnosti se obrátily k ní.

„Ajaj! Pardon! Zmeškala jsem oběd a od snídaně už utekla dlouhá doba.“

Alex se zvedl. „Máte pravdu. Je načase to zabalit a jít se najíst. Sejdeme se zase zítra na ranní poradě.“

Lea odtlačila židli ke svému stolu. Alex mezitím již seděl u svého.

„Co to mělo znamenat s tím Frankem?“ vybafl na ni bez dlouhých okolků.

„Prosím?“

„Tam v kumbálu. Když jste si vařila čaj. Před poradou.“

„Nevím, o čem mluvíte.“ Tužku a zápisník hodila na stůl. „Mám hlad. Poznámky přepíšu později, jestli to nevádí. Ještě musím zamknout cisternu s naftou a pak půjdu na večeři.“

„Budiž. Nezapomeňte na zítřek na pracovní povolení. Někde bude seznam.“

„Už jsem to udělala,“ řekla klidně, ale měla sto chutí do něčeho praštit pěstí.

5. kapitola

Alex se díval za Leou, jak vychází ze dveří. Bezděčně Asklopil zrak ke křivkám zadku v džínách. V křesle se zaklonil, sepnul ruce za hlavou a zíral na dveře, které se mezitím zavřely.

Všichni si mysleli, že neví, co se tady děje. Phil, i když je ženatý, má něco s Dee; ta si chce začít něco s Frankem, jenže je pod jeho úroveň – ačkoli jí při každé příležitosti větší bulíky na nos.

A co vlastně Frank nakukával Lei v kuchyňce? Ať to bylo cokoli, netvářila se moc nadšeně.

V průběhu porady se Frank snažil upoutat její pozornost, ona ho však ignorovala. Frank byl dvakrát rozvedený holkař. Alex doufal, že se Paul nemýlí a Lea se o sebe dokáže postarat. Pomalu kroutil hlavou. Ale co mu je vlastně po tom, pokud všichni budou dělat svou práci a vyhýbat se potížím?

Než se konečně zvedl od stolu a šel se najíst, kantýna se již vyliidnila. Skoro všichni se přesunuli vedle do krčmy a ti, kdo nepili nebo nestáli o společnost, mezitím zalezli do svých pokojů. Sám nechal večeři jako obvykle na poslední chvíli a Ruby pospíchala s úklidem, aby se co nejdříve dostala na poker, bez něhož se nedokázala obejít. Vzal si talíř a začal si na něj nabírat zbytky z vodní lázně na přihívání pokrmů.

Vtom Ruby vyšla z kuchyně. „McKinley, nechcete, abych vám osmažila čerstvou várku hranolků?“ Sotva mu sahala po ramena a byla skoro stejně široká jako vysoká. Zpod ku-

chařské čepice jí vyčuhovaly rovné černé vlasy. Usmály se na něj tmavé oči obklopené hladkou olivovou pletí. Za uplynulé roky Alex snad snědl víc jídla od Ruby a podobných kuchařek než od bývalé manželky.

„Ne, díky. Tohle mi postačí.“ Vedle plátku masa si nabral hranolky a trochu povadlé zeleniny.

„Vždycky chodíte pozdě a to nejlepší už bejvá pryč. Můžu vám pokaždý nachystat talíř a přihřívat ho.“

„Ruby, děkuju, ale nechci vám přidělovat práci. A taky nechci jako šéf žádná privilegia.“

Ruby mlaskla a kroutila hlavou. „Co je to za bloncku?“

Letmo se rozhlédl. Lea seděla u stolu s Frankem a Benem. Po Philu a Dee ani vidu ani slechu. Nijak ho to nepřekvapilo. S největší pravděpodobností seděli vedle ve výčepu, jen co ho otevřeli.

„Lea Jacksonová. Ošetřovatelka a koordinátorka BOZP, kterou nám sem poslali místo Stevea.“

„Slyšela sem vo jeho ženě. Blbá smůla.“ Hodila bradou Leiným směrem. „Šéfe, tohle smrdí průserem.“

Alex zvedl obočí.

„Ty chlapi po ní čuměj jak kozlové.“

Podíval se do talíře s jídlem a zpět na kuchařku. O takových věcech se s ní neměl chuť bavit. „Večeře vypadá dobře, díky, Ruby,“ změnil téma, usmál se na ni se sevřenými rty, vzal talíř a přesedl si k „bloncce“.

Sotva se Alex posadil, Ben vstal.

„Jdu na pivo,“ oznámil a zvedl prázdný talíř.

„Nebudu to brát osobně,“ zavtipkoval Alex a Ben se zasmál.

Lea zívla. „Dobrou noc, Bene, a díky, že jste mě dnes provedl po táboře.“ Usmála se na něj a Alex jí chtě nechtě civěl na ústa. Frank se uculoval a Alex by mu za tu grimasu nejraději jednu vlepil. Místo toho zase věnoval pozornost jídlu; přikázal si, že se tím nesmí nechat unášet.

„Pro dnešek to asi zabalím i já,“ rozhodla se Lea. „Byl to dlouhý den.“ Lehce zavrtěla hlavou. „Připadá mi to, jako bych tady byla už týden, a přitom neuplynulo ani dvanáct hodin.“

Frank vstal spolu s ní. „Doprovodím vás na ubikaci.“

Aby ji někdo doprovázel k pokoji nebo si myslel, že by měl, bylo to poslední, co si v tu chvíli přála. Alex s ní najednou soucítit. Jak sama zdůraznila, měla za sebou dlouhý den a únavou sotva stála na nohou. Frank nevynechal jedinou příležitost ometat se kolem sukni.

„Franku, než odejdeš, rád bych s tebou dal řeč.“

Frank ho probodl přimhouřenýma očima.

Lea si oddechla, zjevně úlevou. „Ben mi řekl, že snídaneň začíná o půl šesté. Takže se s vámi setkám ráno. Dobrou noc.“

Udělal sotva dva kroky od stolu, otočila se a usmála se na Alexe, stejně jako se předtím usmála na Bena. „Alexi, ještě jsem vám nestačila poděkovat, jak jste mi odpoledne pomohl s Ryanem Greenem. Byl jste úžasný. Díky.“

Alex se div nezadusil soustem masa. Frank zamumlal cosi, čemu Alex nerozuměl.

„To je běžná součást práce,“ zlehčil to. Přitom to znělo pateticky, jak si vzápětí sám uvědomil.

Frank otočil židli o sto osmdesát stupňů a posadil se obkročmo. „Tak povídej. Co je tak důležitýho, že to nepočká do rána?“

Alex napíchl vidličkou hranolek, namočil ho do omáčky na okraji talíře a vzhlédl. Frank si poposedl.

„Franku, ráno pověřím Leu, aby ze všeho nejdřív prohlédla bagr a teprve potom uzavřela vyšetřování nehody.“

„Do prdele, Alexi, vždyť to byla nehoda.“

„Se zařízením, za které zodpovídáš, jsme měli maléry už dřív. Dej to do pořádku. Když mám dozor já, nechci tady žádná další zranění. Je ti to jasné?“

Frank si stoupl a přirazil židli ke stolu. Nato z jídelny odešel. To s jeho bratrem Charliem se spolupracovalo daleko lépe. Měl slušnou pracovní morálku, lepší cit pro úkoly, bezproblémové vztahy s nadřízenými i podřízenými a neulehčoval si práci tak jako Frank. Jenomže Charlie si užíval zasloužené dovolené, a když s ním Alex mluvil naposledy, nechal se slyšet, že se do práce v nejbližších týdnech nevrátí.

Alex si namočil pár dalších hranolků. Chutnaly jako lepenka nasáklá tukem. Upustil vidličku na talíř, až to hlasitě cinklo. V jídelně zůstal ze strážníků sám. Ruby sklízela ze stolu.

„Pane McKinley, než to tady zavřu, nechcete pudink?“ zeptala se.

„Ne, díky, Ruby.“ Přešla ho chuť. Talíř s nedojedeným masem odsunul stranou. Nejraději by si ještě dal pivo a šel brzy spát, ale potřeboval v kanceláři něco dodělat. Než se pustí do věčně rostoucí záplavy e-mailů, musel zavolat Heather a zjistit, jak se to vyvíjí s otcem. A pak zatelefonoval synům, Connorovi a Liamovi, aby se dověděl, co je nového u nich.

Sotva došel do kanceláře, zazvonil telefon. Heather ho předešla.

„Dnes se tátovi vedlo docela slušně,“ začala. „Mluvila jsem s doktorama. S jeho stavem jsou spokojení. Prej dělá pokrok. Akorát má pořád potíže s decháním. A zejtra se mu chystaj dát další transfuzi krve.“

„Zastaví se u něj Lisa?“

„Ne. Chtěla, ale Mark je pryč, má stříhání ovcí. A jeho rodiče se o děcka starat nemůžou.“

„Jak to všechno zvládáš?“

Vzdychla. Ze sourozenců byla nejstarší, k otci to měla přes pár ulic a vždycky mu byla po ruce ze všech nejspíš. Alexe přemohl pocit viny a výčitky svědomí.

„Zatím jakž takž. Až ho propustěj, pomoc by mi bodla.“

„Musíš mě průběžně informovat,“ připomněl jí a nato se rozloučili.

Pak vyfukal Connorovo číslo a ještě Liamovo. Ani jednomu se nedovolal. Zklamaně jim nechal vzkazy. Rozhodl se, že nebude zkoušet pevnou linku, protože byl unavený a neměl náladu se pouštět do debaty s bývalou manželkou Claire. V určité době býval telefonát s ní nejsvětlejším bodem každý den, kdy nebyli spolu a počítali, za jak dlouho se zase uvidí.

Alex vždycky pracoval mimo domov, většinou na tak vzdálených místech, že nešlo v případě naléhavé potřeby jen tak skočit do auta a zajet se podívat domů. Dokud byli kluci malí, prvních pár dnů po každém volnu si o ně dělal starosti, ale pak se zabral do práce a přešlo to. Jakmile povyrostli, už se o ně tolik nestrachoval. Claire si s nimi poradila. Avšak dnes, jak tak seděl sám v kanceláři, pociťoval odloučení silněji než jindy, vlastně nejintenzivněji za celé roky.

6. kapitola

Vítr zeslábl a noční vzduch byl chladný. Z krčmy vycházelo světlo a smích. Lea se cítila vyčerpaná, přesto si cestou do svého pokoje zašla, aby si koupila telefonní kartu. Od rána, kdy platila na letišti taxikáři, jí v kapse zbyly drobné. Tábor ani staveniště nebyly pokryty signálem, neboť se nacházely daleko od sítí mobilních vysílačů. Kartu si opatřila kvůli vědomí, že si v případě potřeby může zavolat domů.

Dveře do její ložnice slabě osvětlovalo nouzové světlo. Šátrala po klíči. Nemohla se dočkat, až si vybalí, dá si teplou sprchu a zaleze do postele. Při pomyslení na spánek málem nahlas zasténala. Otevřela dveře a nahmatala vypínač.

Místnost byla cítit novotou; vymalováním a čerstvě položeným kobercem. Rozhlížela se. Malý prostor obsahoval po pravé ruce jedno lůžko u zdi a skříň s dvoukřídlovými dveřmi; její bok byl zarovnaný s okrajem postele. Na levé straně pokoje stál stolek, nad ním visela polička. Pod stolem byla zastrčena židle. Vedle se krčila barová chladnička a nad ní byl ke stěně připevněn malý televizor s plochou obrazovkou. Vnitřní dveře vedly do samostatné malé koupelny. Okno mezi lůžkem a stolem zakrýval tlustý závěs. Nad oknem se tísnila malá dělená chladicí klimatizační jednotka.

Lea nakoukla do koupelny. Blyštla se čistotou, sprchový závěs byl nový, přes otočné rameno byly přehozeny složené vyžehlené ručníky. Po předchozím nocležníkovi ani stopy. Lea se posadila na postel a několikrát se zhoupala. Matrace byla pevná, ale pohodlná, prostěradlo i povlaky na prošíva-

nou deku a dva polštáře tmavozelené. Bezva! A náhle ji to trklo: zavazadla nikde!

Vyskočila na nohy, srdce se jí rozbušilo. Kde má sakra kufr? Nemluvě o plátěné tašce, peněžence, telefonu, iPadu...

„Do prdele!“ zaklela a otočila se kolem své osy. Jako kdyby věci zapomněla přesně v místě, kde zrovna stála. Vyběhla ze dveří, i když netušila, kam se má obrátit. Vtom zahlédla v kancelářské budově světlo.

Vtrhla dovnitř. Alex zvedl oči od obrazovky počítače. Pokusila se zaplašit rostoucí paniku. Do očí se jí draly slzy vyplývající z rozčarování a vyčerpání.

„Leo?“

„Zavazadla...“ Na víc se nezmohla.

„Aha, vaše osobní věci. Dopoledne jsem se o ně vepředu málem přerazil. Odnosl jsem je spolu se svými. A okamžitě mi to vypadlo z hlavy.“

Oddechla si tak mocně, jako když praskne balon. Ramena jí poklesla a spodní částí dlaní si mnula oči.

„Mrzí mě, že jsem si na to nevezpomněl dřív,“ omluvil se Alex.

Zvedla ruku a zavrtěla hlavou. „To nic. Hlavně že se věci našly. Když jsem je postrádala v pokoji...“

Stáli tak blízko u sebe, že cítila, jak z jeho těla sálá teplo a jak se mísí prach s potem. V jeho tváři se zračila nelíčená obava. Sebrala se a pokusila se o úsměv. „Díky. A taky za to, že jste je dopoledne uklidil někam, kde jsou v bezpečí. V tom zmatku a rozčilení...“

„Jo, došlo jaksi k nedorozumění.“

Její úsměv se rozšířil, a když kmitl po tváři i jemu, něco se v ní hnulo. Nemýlila se. Když se uvolnil, koukalo se na něj příjemně.

„Pokoj mám hned vedle vašeho.“ Strčil ruku do kapsy u džínů a vytáhl z ní svazek klíčů. Jeden svlékl z kroužku a podal jí ho. „Zavazadla máte hned za dveřmi.“

Uvítala, že když si od něj klíč brala, dal si stejný pozor jako ona, aby se nedotkli jeden druhého.

„Za moment vám ho přinesu zpátky.“ Teplý kov tiskla v dlani.

„Není třeba. Nechte klíč ve dveřích. Už se tady dlouho nezdržím.“

Když odemkla dveře do jeho pokoje a rozsvítila světlo, nemohla přehlédnout detaily, které o jeho obyvateli leccos vypovídaly. Na policiče měl naštosované časopisy a několik románů. Autoři Peter Temple a Garry Disher naznačovali, že má rád australské detektivky. Na posteli ležela rozevřená a napůl vybalená plátěná sportovní taška, přes opěradlo židle byla přehozena prošívaná bunda s kapucí lemovanou kožešinou a zpod stolu vykukovaly pracovní boty.

Na stole stála vedle notebooku tenkého skoro jako oplatka fotografie v rámečku. Lea se zarazila. Odolala nutkání přikročit blíž, vzít rámeček do ruky a prohlédnout si oba stejně hezké kluky detailně. Odhadovala, že jim může být kolem čtrnácti let. A měli stejně nápadné modré oči jako Alex. Polkla a přehodila si svou plátěnou tašku přes rameno.

Aniž odvrátila zrak od fotky, couvla o krok a uchopila držadlo kufru. Jsou to jeho synové? Ovšem že ano. Proč by jinak měl fotku dvou chlapců v rámečku na stole, přesně tam, kam se podívá každé ráno, hned jak otevře oči?

Připadala si tam jako vetřelec. O krok popotáhla kufr směrem k prahu a zaklela, protože se jím praštila do holení. Potom zhasla světlo, zavřela za sebou, zamkla a klíč nechala v zámku, jak jí Alex řekl.

Po teplé sprše ležela v posteli sice utahaná, přesto s očima dokořán. Snažila se vybavit si, jestli na stole ležely další fotky. Třeba momentka nebo portrét ženy, matky těch dvojčat, Alexovy manželky. Nepochybovala, že je ženatý a má nádhernou ženu. Zavřela oči, poslouchala nezřetelné rachocení generátoru a občasný tlumený výbuch smíchu z odleh-

lého výčepu. Až nakonec upadla do spánku. Spala teprve chvíli, když ji probudilo cvaknutí kliky a zaklapnutí sousedních dveří.

O půl šesté ráno šla Lea přes prostranství mezi objekty do jídelny. I když měla boty s ocelovou špičkou už několik měsíců, pořád ještě byly tuhé a neforemné; prsty ji v nich tlačily a měla dojem, že i kdyby je nosila bůhvíjak dlouho, stejně by je nerozchodila. Vysoko nad hlavou se mihotaly hvězdy. Světlejší pruh oblohy na obzoru byl předzvěstí svítání. Vzduch byl chladný a osvěžený rosou. Lea si moment před rozbřeskem vychutnala tím, že se zastavila a několi-krát pomalu zhluboka nadechla.

„Dobré ráno, Leo,“ uslyšela za zády hlas ochraptělý spánkem. Ohlédla se a spatřila Jasona Robertse. I on mířil na snídani.

„Dal bych nevímco za kafe; nebo klidně za dvě,“ prohodil, zívá a zastrčil si podolek košile do kalhot. „Trochu jsem to přehnal s pivem a moc jsem toho nenaspal.“

„Hlavně abyste nemusel na ranní poradě dýchat do trubičky.“ Jason se zakřivil, a jak kráčeli bok po boku, dloubl do ní loktem. „Žádný strach, budu v pohodě. Jako vždycky.“

Obrátila oči v sloup a přidala do kroku, aby došla ke dvěřím do jídelny dřív než on. Jinak by si s největší pravděpodobností nenechal ujít příležitost podržet jí dveře, jak to vyžaduje bonton. Když pracovala na větrné farmě, podobném pracovišti, kde silně převažuje mužská pracovní síla, naučila se vyhýbat situacím, které volaly po tom, aby se jí muži dvořili. Pro jedny byla ohleduplnost součástí vybraného chování, pro druhé ne a třetí skupina byla pokaždé na rozpacích, protože nevěděli, jak se zachovat.

Uvnitř bylo příjemně, vzduch byl prosycený vůní smažených vajíček se slaninou, kávou a toasty. Lei se sbíhaly

sliny. Vzala si talíř, nabrala si jídlo a zasunula dva krajíčky chleba do velkého topinkovače vedle vodní lázně.

„Taky si dám pár krajíčků,“ promluvil na ni Jason, když si za ni stoupl do fronty. Natáhl ruku pro talíř. „Vezmu příbory a najdu pro nás místo.“

Teprve teď se rozhlédla po zaplněné jídelně. „Dobře,“ souhlasila.

Snídaně byla dobrá a jídla dostatek. U stolů se moc nekonverzovalo. Lidé se skláněli nad naloženým talířem a hrnkem kávy, z které se ještě kouřilo. Pomocná síla v kuchyni měla co dělat, aby stačila na podnosy z nerezavějící oceli doplňovat vejce se slaninou a fazole.

Ben jí den předtím vysvětlil, že je v táboře neustále pět zaměstnanců: kuchařka, údržbář, správce a dvě pomocné síly, jak se jim říkalo. Byly to uklízečky a pradleny. Kromě toho vypomáhaly v kuchyni, kde se střídaly v přípravě snídaně.

„Břejtro, krasavice,“ pozdravil ji Frank Ballard a pohotově vklouzl na uprázdňenou židli naproti Lei. Šklebil se od ucha k uchu.

Zatnula zuby. „Dobré ráno, Franku.“

Jason se pochichtával s pusou plnou rozžvýkané topinky. „Ježkovy zraky, Franku, na chvíli jsem si myslel, že mluvíš na mě.“

Lea si soustředěně mazala druhou topinku arašidovým máslem.

„Zabalím si oběd,“ řekl Jason a naskládal špinavé nádobí na sebe. „Abyste věděla, Leo, když budete přes den v terénu, je potřeba si vzít ráno jídlo s sebou.“

„Jo, Ben mě o tom včera informoval. Dnes dopoledne budu pryč, ale mám v plánu se vrátit ještě před obědem.“

„No dobře.“ Jason zvedl špinavé nádobí. „Uvidíme se pozdějc, krasavice,“ vyslovil s důrazem na posledním slově, mrkl na Franka a plácl ho po rameni.

„To by se ti líbilo, vid’“, rýpl si do něj Frank a hezký obličej mu zhyzdil kyselý výraz. Jason se zasmál a zašel do výdejny, kde měli dělníci připravené bochníky chleba, porce másla a různé náplně do sendvičů, aby si mohli v terénu udělat studený oběd. Na jednom konci byla obrovská role potravinové fólie a hromádka papírových sáčků a vedle plastové dózy, ve kterých si nosili čerstvé ovoce.

„Vyspala jste se dobře?“ navazoval Frank rozhovor.

„Hm, ano, díky. Pokoje jsou moc útulné.“

Frank zvedl obočí a pustil se do vajec se slaninou. Když Lea dojedla topinky, navršila na sebe talíře a vstala.

„Zatím nashle.“

„Zajděte večír do hospůdky. Zaplatím vám pití.“

„Díky,“ odpověděla, „to je od vás laskavé. Ale jestli bude dnešek stejně náročný jako včerejšek, tak budu zase potřebovat brzo do postele.“

Z jeho tváře se vytratila vřelost. „Třeba někdy jindy,“ dělал si naději.

„Možná.“

Vzala špinavé nádoby a položila ho na vozík. Letmo se rozhlédla po kantýně a přesvědčila se, že tam Alex není. Buďto zaspal, nebo snídani vynechal, anebo již seděl v kanceláři. Tipla si poslední možnost.

„Už jste odemkla cisternu?“ zavolal na ni Ben, když zamířila k východu. „Chlapi budou chtít dotankovat.“

„Jdu na to,“ ujistila ho a zamávala na něj svazkem klíčů. Večer předtím obhlížela cisternu ze všech stran, aby ji nic nezaskočilo.

Stavila se u ní cestou na večeri a musela si svítit baterkou, protože už byla tma. Nechtěla hned první ráno budit dojem, že nemá přehled, co kde je.

Ve frontě již čekala čtyři vozidla. Jak šla odemknout bránu, mávnutím dala řidičům znamení. Rukavice, napadlo ji, když nešikovně zápolila s velkým visacím zámkem. Mu-